

РЕШЕНИЕ

№ 400

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 13.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3268** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. №11638 от 02.04.2021 година, по описа на Административен съд – София град, подадена от А. Б. И., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица]-15, срещу Решение № 1040-21-243 от 01.03.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 21.01.2021г. на Ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите към ТП на НОИ – С. - град, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист №7633840 серия Е-2019 на А. Б. И..

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, твърди се че неправилно е установена и фактическата обстановка. Твърди, че дължимите осигурителни вноски са били изплатени към датата на издаване на Решението.

Не се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Депозирани са писмено становище от адв. Ч. от АК Х. за даване ход на делото в негово отсъствие. С молбата са представени и писмени доказателства приети по делото- копие на Заявление по чл.3 от Наредбата, подадено от жалбоподателката до НАП на 18.02.2021г., както и удостоверение от НАП за подаден документ –

заявление по чл.2а от Наредба Н-8/2005г. с подател А. Б. И. и вх.№225492100630959 от 18.02.2021г.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. град в съдебно заседание се представлява от ю.к.Д. П., която оспорва жалбата и се противопоставя на направеното доказателствено искане за приемане на представеното Заявление, доколкото същото е подадено на 18.02.2021г. и е неотнормимо към делото. В хода по същество моли жалбата да бъде отхвърлена, като претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.01.2021г. в ТП на НОИ С.-град е било депозирано от А. Б. И. удостоверение приложение №9 към чл.8 ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО – НПОПДОО, относно правото и на парично обезщетение по болничен лист за периода 30.08.2019г. – 13.10.2019г. От представения болничен лист е установено, че А. И. е земеделски производител, а болничния лист е издаден с диагноза 4 наблюдение върху протичането на нормална първа бременност с термин 14.10.2019г.“

При извършена проверка досежно правото на лицето на ПОВН е било издадено Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН]/21.01.2021г. с което е отказано изплащането на ПОВН, поради невнесени в дължимия размер осигурителни вноски за месеците предхождащи временната неработоспособност. Същото е било надлежно обжалвано в срок от жалбоподателката, като АО – Директора на ТП на НОИ С. – град се е произнесъл с обжалваното Решение №1040-21-243/11.03.2021г., като е намерил жалбата за неоснователна. В решението АО подробно е обсъдил възраженията на жалбоподателката и аргументирано се е произнесъл, като е отхвърлил жалбата срещу Разпореждането.

Спорът в съдебното производство е относно разпоредения от АО отказ за отпускане на ПОВН поради невнесени осигурителни вноски в дължимия размер за месеците предхождащи временната неработоспособност. Жалбоподателката твърди, че не е била направена реална проверка към датата на издаване на акта и релевантните вноски са били внесени към ДОО. Безспорно съгласно чл.48а от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Така посочената правна норма предвижда наличието на две кумулативни предпоставки относно придобиване на правото на обезщетение за бременност и раждане по реда на КСО, а именно: правоимащото лице да е осигурено по смисъла на КСО и да има 12 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск. В настоящия случай А. И. е земеделски производител и в този смисъл – осигурено лице по чл.4 ал.3 т.4 от КСО. В чл.6 ал.8 от КСО е предвидено, че осигурителните вноски за лицата по чл.4 ал.3 т.1,2 и 4 са за сметка на осигурените лица и се дължат авансово върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния размер на дохода, определен със ЗБДОО за съответната година. Съгласно чл.9 е въведено задължение за внасяне на окончателния размер на осигурителните вноски с подаване на коригираща справка за осигурителния доход за съответната година. Според §1 ал.1 т.3, от ДР на КСО, самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл.6 ал.8, а лицата по чл.4а се смятат за осигурени

за времето, през което са внесени осигурителните вноски.

От изложеното следва, че за да бъде жалбоподателката правоимаща по чл.48а от КСО и да и бъде изплатено претендираното ПОВН за периода 30.08.2019г. до 13.10.2019г. И. следва да е била осигурено лице към 30.08.2019г. - за нея следва да са внесени дължимите осигурителни вноски в пълен размер което съгласно чл.7 ал.4 от КСО следва да е до 25 то число на месеца, за който се дължат.

В настоящия случай, след извършена проверка в регистър „Приходи“ е било установено че от 01.06.2017г. до 29.08.2019г. за жалбоподателката, като самоосигуряващо се лице не са внесени осигурителни вноски. По данни от справка за деклариранив персоналният регистър и внесени в сметка „Приходи“ суми за периода от януари 2017г. до 17.09.2021г., помесечно, за жалбоподателката са внасяни осигурителни вноски до м.май 2017г. /в размер на 41.40лв/ и на 18.02.2021г. са внесени сумите както следва: -18.93лв за м.януари 2019г., -73.20лв за м.септември 2019г. и -73.20лв за месец октомври 2019г.

Предвид обстоятелството, че претендираното ПОВН е за периода от 30.08.2019г. до 13.10.2019г., жалбоподателката следва да е осигурено лице именно към тази дата – 30.08.2019г. Предвид изложеното и осигуровките за м.септември и октомври са ирелевантни.

При извършената проверка АО правилно е установил, че от 01.06.2017г. до 29.08.2019г. за жалбоподателката И. не са били внесени дължимите осигурителни вноски. Факта, че за м.януари 2019г. са били внесени 18.93лв. не опровергава извода за липса на внесени осигурителни вноски и предвид факта, че определения съгласно ЗБДОО размер на осигурителните вноски към ДОО върху минималния осигурителен доход за 2019г. е 73.20лева, изчислен както следва: 18.3% от 400.00лв = 73.20лева.

От направената справка за декларираните в персоналният регистър и внесени в сметка „Приходи“ суми и разликата между тях помесечно, вноските за м.01., 09. И 10.2019г. са били внесени неправилно по параграф 550402, а не по параграф 550401. Именно по параграф 550401 се внасят осигурителните вноски за фонд „Пенсии“ и фонд „Общо заболяване и майчинство“ за самоосигуряващите се лица за всички социални рискове. В случая доколкото е установено, че жалбоподателката не е задължено лице по параграф 550402, внесените по този параграф суми са били посочени със знак (-) минус, като недължими на това основание, а в графата „Изчислени суми по ПР“ са отразени нули.

Следва да се отбележи, че макар и внесени неправилно, вноските са били отчетени като постъпили в ДОО, поради което и общия дълг е бил намален от 2099.19лв на 1724.83лв. Въпреки това обаче, внесените релевантни вноски -18.93лв са по -ниски от дължимите за периода 73.20лв., поради което и правилно е било прието, че лицето се явява неосигурено по КСО.

Представените от адв.Ч. 2бр.справки за осигурителния доход на жалбоподателката за 2018г. и 2019г. не могат да докажат по безспорен начин осигуряване, доколкото същите касаят декларираните данни по чл.5 ал.4 от КСО за осигурителния доход на лицето, но не доказват заплащане на осигурителни вноски върху декларирания осигурителен доход. Както бе вече посочено, жалбоподателката ще бъде осигурено лице по ;1 ал.1 т.3 от ДР на КСО, само ако за нея са били внесени дължимите осигурителни вноски по чл.6 ал.8, т.е. върху минималния осигурителен доход. Доказателства в тази посока не са събрани по делото, поради което и съдът приема, че в случая жалбоподателката не може да се приравни на осигурено лице по смисъла на

закона.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-243 от 11.03.2021 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 21.01.2021г. също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), описана по-горе.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателят, че в процесното решение неправилно е установена фактическата обстановка.

Всички описани доказателства, установяват липсата на основание за изплащане на обезщетение на жалбоподателката.

Процесното Разпореждане е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. То е издадено след извършена проверка по депозиран болничен лист за изплащане на ПОВН.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото съдът дължи произнасяне и по направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, което следва да е съобразено със сложността на делото. Като съобрази тези обстоятелства съдът

намира, че следва да присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 100.00лева определено по реда на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.144 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 74 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. И., [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-243 от 01.03.2021година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град.

ОСЪЖДА А. Б. И., [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, сумата от 100.00лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: